Balogh István

Tavaszhívogató ellenszélben

Meggyőződéseik pokoltavába zuhant
faágról üldözött igazságmadarunk.
Letört ágcsonk. Kidőlt fa. Hullott gyümölcs.
Világunk virágos mezejét táncoló toportyánok tarolják.
Győztesek hamis dala harsog! Recseg, ropog az ég is!
Riadt rókák vinnyognak, meneküljünk messzire!
Kicsi a világ, száz mérföld erre is, arra is!
Hova is mehetnénk? Hát el! El innen! Messzire!
Kicsi *nyitnikékünk*! Elbírja gyönge szárnyad
hazavezető utadban a rád szabadított pusztító orkánt?
Bátyádat pokoltóban eltüntették. Téged összeroncsolnának.
Esztendeje gaz bitorolja elárvult szőlőskertjeinket.
Hirdesd, kicsi madarunk, télre tavasz jön mindig.
Nem lehet másképp! Így volt, s így lesz,
míg világ a világ. Ez a teremtés örök igazsága.
Drága dalod ébressze szívünk! *Nyitnikék*!
Győztesek fültépő kakofóniáját tépje ringyronggyá
szelíd éneked, mely ébreszti a melengető Napot,
sugaraiból sok fészket szőnek a mocsár madarai.
Egyetlen nádszál dereka palotát tart, megőrzi!
Kezünkben serényen mozog a kapa, tőke tövének
kapuját kinyitjuk, szőlőskertjeink letörlik a könnyet!
Édes borunk lészen esztendőre! Erőt adó.
Gyöngyöző. Örök igazság gyökerét ifjan megtartó.

2023. január 8.